

СЯЙВО

ВІСНИК ОЗО «КРАСИЛІВСЬКИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ЛІЦЕЙ»

ОРГАН СІЛЬСЬКОЇ АСОЦІАЦІЇ ДИТЯЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ КРАСИЛІВКИ

№03-05 (124-126)

Березень 2022 р.- травень 2022 р.

ОЗО «Красилівський академічний ліцей»

ВІТАЄМО!

**Переможців II (обласного) етапу
Всеукраїнського конкурсу-захисту
науково-дослідницьких робіт учнів-
членів МАН України:**

- *Лазаренко Вероніку, 10 клас – II місце (секція Internet-технології та WEB дизайн, науковий керівник Дудник Т.В.);*
- *Гінду Дениса, 10 клас – III місце (секція правознавство, науковий керівник Забудько О.М.).*

Адміністрація закладу освіти

**Переможця III (обласного) етапу
всеукраїнської учнівської олімпіади із
географії:**

- *Обиуха Максима, 11 клас – III місце.*

Проект

“Успішна школа в період війни”

Тривожний час настав для України, її миролюбного та вільнодумного народу, патріотично налаштованої учнівської молоді. Це час не лише трагедії, руйнувань, смертей, а й період переосмислення українською нацією свого шляху, утвердження морально-етичних принципів співіснування, народження нового мислення молоді в упевненому русі до європейських стандартів та європейського рівня життя.

І в умовах вторгнення незваного ворога на наші квітучі українські простори пріоритетним залишається нестримне бажання забезпечення якісної, сучасної,

особистісно орієнтованої системи освіти відповідно до вимог суспільства, запитів здобувачів освіти.

Я переконана, що реалізувати це під силу нашому Опорному закладу освіти «Красилівський академічний ліцей» Ставищенської селищної ради Білоцерківського району Київської області навіть в умовах воєнного часу. Хоча щодня ми відчуваємо певні перешкоди: нестабільність мережі Інтернет, іноді

відсутність електропостачання, тривожні сигнали сирени, які спонукають зупиняти онлайн-уроки, відсутність теплопостачання від початку війни, тривожний психологічний стан дітей, батьків та колег, тривожні валізи, складені в перші дні війни... Та ми, учні, педагоги, батьки, сповнені оптимізму та віри в нашу ПЕРЕМОГУ!

*Наталія Медведська,
директор школи*

Війна — це не просто слово, про яке можна прочитати у книжках і шкільних підручниках, сьогодні - це реальність, у якій ми живемо вже більше місяця. У цей надзвичайно складний час діти потребують найбільше уваги та турботи. А особливо ті, які залишили свої домівки, школи, друзів і вимушені були змінити місце проживання в Україні. Саме тому роль школи під час війни значно більша, ніж просто надання освітніх послуг. А відновлення освітнього процесу у тих регіонах, де не ведуться активні бойові дії, дозволило дітям відволіктися від трагічних подій, спілкуючись із однолітками та учителями.

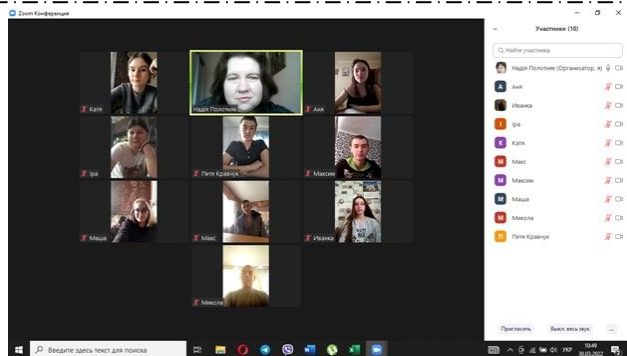
Ситуація у нашому регіоні дозволила відновити освітній процес у дистанційному режимі. Учні активно долучаються до навчальних занять у застосунку Zoom, виконують завдання у Classroom. Учителі готують цікаві й креативні завдання, виконання яких допомагає не тільки засвоїти навчальний матеріал, а й

відволіктися від негативних думок. Я, учитель інформатики і фізики, часто використовую інтерактивні вправи, онлайн-тести, онлайн-лабораторії та симулятори, учні створюють різноманітні проєкти у середовищах програмування, анімаційні зображення, самостійно проводять фізичні досліди в домашніх умовах.

Проте, як і в більшості учителів інформатики, є проблеми із відсутністю на гаджетах учнів програмного забезпечення для виконання окремих практичних робіт, адже більшість учнів мають лише телефони. На допомогу приходять альтернативні програми, які легко можна знайти у Play Market чи App Store.

Тож якими б моторошними не були теперішні будні українців, виховання майбутнього покоління - це пріоритет моєї діяльності.

*Тетяна Дудник,
учитель інформатики та фізики*

Я вчитель математики та класний керівник 11 класу ОЗО «Красилівський академічний ліцей». В 11 класі навчаються учнів із різних сіл Черкаської та Київської областей. У мирний час вони очно здобували знання і проживали у пансіонаті при опорному закладі освіти.

Попри воєнний стан в Україні із 14 березня в нашому закладі розпочалося навчання із використанням дистанційних технологій. Так, діти з різних регіонів, у них часто

виникають проблеми із відсутністю інтернету, проте вони наполегливо працюють, адже розуміють, що їхнє майбутнє залежить від набутих знань.

В умовах воєнного стану дітям психологічно важко сприймати ситуацію, що склалася. Залишати їх непроінформованими - погана ідея, тому в застосунку Viber створена група, учасниками якої є учні 11 класу і класний керівник. Саме тут ми спілкуємося, обговорюємо плани про безпеку, про майбутнє, ділимося новинами, цінною інформацією та корисними порадами. Війна змусила мільйони українців залишити домівку в пошуках безпеки, захисту та допомоги. Нещодавно і у свій колектив ми прийняли ученицю з Києва, яка із задоволенням навчається разом із нашими дітьми, хоча я відчуваю, що вона сумує за школою та однокласниками, за своїм

звичним мирним життям.

Багато хто з дітей має відчуття власного безсилля і провини за те, що не вдається принести суттєвої користі суспільству. Тому я їм стверджую, що знання – це скарб, і потрібно його шліфувати, щоб у

майбутньому використати його для відбудови нашої рідної неньки України.

**Надія Полотняк,
учитель математики**

Мене звати Богославець Віра. Я, моя родина та двоє племінників вимушено стали переселенцями. Страшна звістка про війну з боку Росії змусила нас покинути рідний дім в місті Києві, залишити роботу, навчання дітей у школі, садочку.

25 лютого 2022 року поряд з нашим будинком було пошкоджено інший будинок, у котрий потрапили уламки ворожої ракети, випущеної агресором. Цього ж дня ми зібрали все найнеобхідніше та виїхали в безпечніше місце, до моїх батьків в село

Красилівку Білоцерківського району Київської області.

На жаль, війна не стала трагедією одного дня чи тижня. Вона ставала все страшнішою та жахливішою. Про повернення додому не було і мови...

Дякуючи педагогічному колективу ОЗО «Красилівський академічний ліцей», діти повернулися до навчання вже з 14 березня, тепло зустріли мого старшого сина Максима Рекало (7 клас) та племінницю Довгаль Поліну (8 клас) в учнівських колективах, дали змогу навчатися в опорному закладі освіти дистанційно. Але діти сумують за стінами рідної школи, за своїми однокласниками та вчителями, за рідною домівкою. Сигнали тривоги, що сповіщають про необхідність бігти в укриття, переривають уроки та нагадують про небезпеку воєнного часу. Та попри все діти і в таких умовах навчаються, щоб у майбутньому бути освіченими, конкурентно спроможними в рідній Україні.

Мама Рекало Максима

Досі я не цінувала те, що маю і люблю, але мені довелося це зрозуміти. Я жила в мальовничому, спокійному та маленькому містечку Тростянець. Мала друзів, здобувала освіту та займалась улюбленою

справою. Моє місто було відоме на всю Україну завдяки шоколадній фабриці, архітектурній споруді «Круглий двір», дому Галіцина та багато інших гарних місць. Кожного року проводилися фестивалі, такі як: «ЧайковськийFEST», «ВелоFEST», «СХІД-РОК» та «Стара фортеця». Тростянець був прикладом для розвитку інших міст, тому його прозвали «європейське містечко». Але двадцять четвертого лютого почалася війна, вона принесла багато бід, розлуки та нещастя. Тому я була змушена переїхати в чуже мені село Красилівку, що розташоване в Білоцерківському районі Київської області. Ми оселилися в сільському будинку. Люди тут привітні та готові допомагати. Мене прийняли до школи, де я маю завершити навчальний рік. Навчання відбувається дистанційно, часто виникають труднощі з

підключенням до уроків, які проводяться в ZOOM, складно працювати з електронними версіями підручників, проте я маю гарних та добрих вчителів, вже познайомилася з новими однокласниками, які мені допомагають та підтримують психологічно.

Головне, що я здобуваю знання! Однак я сумую за рідним містом та мрію скоріше повернутися додому.

Бердник Дар'я, учениця 7 класу

Війна виснажує нас фізично та психологічно. Попри те, що наша психіка здатна адаптуватися під будь-які складнощі, кожен день бойових дій у рідній країні пережити надзвичайно складно. У цей непростий час варто підтримувати себе, рідних та близьких. Це життєво необхідно для того, щоб зберегти здоров'я – фізичне та психологічне.

За таких сучасних реалій учні 1 класу продовжують навчатися, здобувати нові знання.

Початок навчання у школі – стрес для дитини, один із найбільш відповідальних моментів у житті. Перед дитиною відкривається новий величезний світ, до якого треба звикнути. Звикнути до школи не так просто, адже мова йде не лише про новий режим, обов'язки, а й про розширення меж спілкування, нові стосунки, неочікувані життєві ситуації, незвичні емоції, уміння розв'язувати конфлікти.

Чи задовольняє дистанційне навчання адаптацію першокласників? Відповідь очевидна – Ні!

У синхронному режимі намагаюсь створити сприятливий психологічний клімат у класі, атмосферу успіху, розвивати самодисципліну та працездатність, адекватну самооцінку. Застосовую метод 3 П: привітання, підтримка, подяка. Проводжу з дітьми вправи на концентрацію уваги, на включення: «Вірю – не вірю», «Цікаве полювання», «Бачу - бачу», «Оплески», «Доторкнись до кольору».

Щоб життя заграло фарбами веселки, організовуємо з учнями фотостудію «Переможна весна», «Мій домашній улюбленець», «Садок вишневий коло хати», «Я маленький помічник».

Учні 1 класу – це великі патріоти, які дуже люблять свою країну, вірять у перемогу наших захисників.

Забудько І.Д., класний керівник 1 класу

4 квітня – Міжнародний день просвіти з питань мінної небезпеки і допомоги в діяльності, пов'язаній з розмінуванням

4 квітня – Міжнародний день просвіти з питань мінної небезпеки і допомоги в діяльності, пов'язаній з розмінуванням.

У 2005 році Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй на підтвердження своєї стурбованості стосовно значних гуманітарних проблем, пов'язаних із наявністю мін і вибухонебезпечних залишків війни, які мають серйозні і довготривалі соціально-економічні наслідки для населення багатьох країн, було прийнято резолюцію про допомогу в діяльності, пов'язаній з розмінуванням.

Одне із важливих рішень зазначеної резолюції — офіційне проголошення 4 квітня Міжнародним днем просвіти з питань мінної небезпеки та допомоги в діяльності, пов'язаній з розмінуванням.

Для нашої держави це питання надзвичайно і щоденно актуальне, оскільки внаслідок триваючої російської агресії значна частина наших земель несе небезпеку для населення. Жахливими наслідками цього факту є втрати як серед цивільного населення, так і військовослужбовців. Міни не відрізняють військового від цивільного, чоловіка зі зброєю від дитини або молодої жінки.

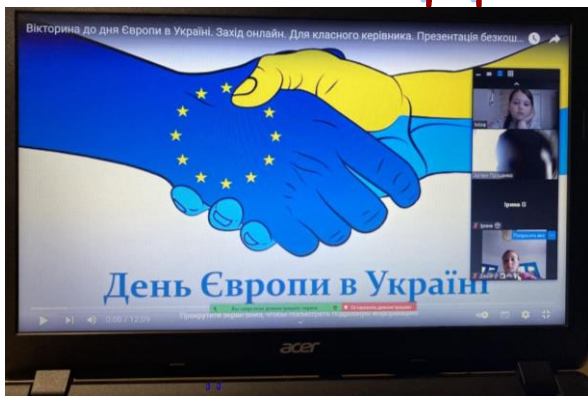
Міни – ця страшна і підступна зброя, яка вкрала і скалічила безліч людських життів. Натрапити на небезпечну «іграшку»

можна практично скрізь: у лісі, у старому окопі, на свіжозораному полі, на власному городі й навіть на вулицях міст. І якщо вибухові пристрої серійного зразка легко розпізнати за зовнішнім виглядом і діяти відповідно до ситуації, то саморобну вибухівку, що може з'явитися на вулицях міст і селищ, розпізнати набагато складніше.

Так, 4 квітня 2022 року, учні 8 класу завітали на онлайн годину спілкування, на якій детально познайомилися із видами мін, переглянули відео про ризики, пов'язані із мінами та вибухонебезпечними залишками війни.

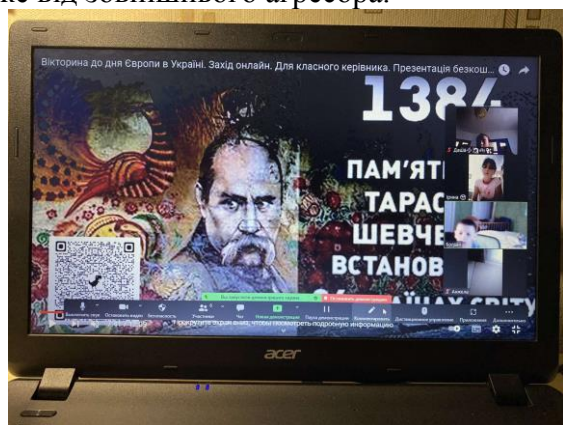
*Тетяна Дудник,
класний керівник 8 класу*

ДЕНЬ ЄВРОПИ

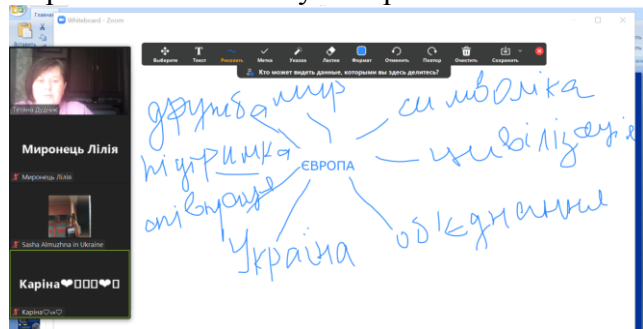

9 травня у Європейському Союзі та інших країнах відзначається День Європи, який є символом ЄС з 1985 року.

Україна пройшла довгий і тернистий шлях, щоб стати частиною Європейського Союзу. Найважчі випробування були у 2013 році, коли українці вийшли на майдан Незалежності й відстояли підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС. Угода, підписана у 2014 році, дала змогу перейти від партнерства і співробітництва до політичної асоціації та економічної інтеграції. Нині ми знову захищаємо свій європейський вибір зі зброєю в руках, але вже від зовнішнього агресора.

З метою відзначення Дня Європи 9 травня класними керівниками 1-11 класів було проведено годину спілкування з учнями. Педагоги розповіли, що для України, нині, дуже важливо стати членом ЄС, оскільки, головна мета Європейського Союзу – захищати європейські цінності та сприяти миру й добробуту громадян країн-членів. Також учні переглядали відеоролики "Історія створення ЄС" та "Як влаштований Європейський союз?", "Представництво Європейського Союзу в Україні".

В умовах сьогодення ми, як ніколи, потребуємо підтримки з боку Європи, бо Європейський Союз є союзом демократичних держав, що працюють разом заради збереження миру і прогресу, щоб попередити війни та їх наслідки. Нині уже підготовлено пакет документів для набуття нашою державою статусу «кандидат у члени ЄС», і ми віримо, що зовсім скоро Україна стане повноправним членом Європейського Союзу.

*Полотняк Н.В.,
класний керівник 11 класу*

На жаль, цьогоріч пам'ятні дати 8 і 9 травня – Дні пам'яті та примирення і перемоги над нацизмом у Другій світовій війні Україна відзначає в умовах повномасштабної військової агресії росії проти України, що супроводжується численними воєнними злочинами з боку російської армії та військово-політичного керівництва.

Друга світова війна стала найбільш кривавою і жорстокою в історії людства (загибло від 50 до 85 мільйонів людей). Пам'ять та вшанування подвигу ветеранів, які боролися з нацизмом і перемогли його, є моральним обов'язком українців. Не менше заслуговують на увагу та пам'ять інші, кого торкнулась війна – оstarбайтери, підпільники, діти війни, цивільні, які постраждали від окупації і бойових дій, що прокотилися через їхні міста і села. Тому що війна – це завжди мільйони маленьких і великих людських бід, які розтягнуті у часі.

Зараз, як і в роки Другої світової війни, Україна воює з підступним агресором. Сьогодні це путінська росія, яка посягає на нашу незалежність і територіальну цілісність, намагається зруйнувати міжнародну систему безпеки і загрожує миру у всій Європі. Ця боротьба триває щоденно вже вісім років – і ми не маємо права програти, бо для нас це війна за свободу, цивілізованість, демократію та європейські цінності проти імперських амбіцій агресивного сусіда-злочинця. Міць наших Збройних сил є запорукою існування держави та збереження прав людини для громадян. У 1939–1945 ворогом були

нацисти, а сьогодні це рашисти – російська версія імперського націоналізму та фашизму.

День пам'яті та примирення, а також День Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні символізують не триумф переможців над переможеними, а мають бути нагадуванням про страшну катастрофу і застереженням, що не можна розв'язувати складні міжнародні проблеми збройним шляхом, ультиматумами, агресією, анексією. Найважливішим підсумком війни має бути не культ перемоги, а вміння цінувати мир, категорично й безкомпромісно захищати його всіма розумними засобами. Зважаймо, що у державах, де важливе кожне людське життя, де гуманність визнається найвищою цінністю, ідеї про «повторення» не приживаються, адже повага до людської гідності – це свого роду «імунітет» від вірусів дегуманізації. У цьому контексті мир – це не заляклий страх перед ворогом, не капітуляція, не просто відсутність військових дій, а ключова умова для гармонійного розвитку особистості та суспільства.

Після перемоги у російсько-українській війні наша держава та український народ процвітатиме у мирі і радості, пам'ятаючи про День пам'яті та примирення і вшанувуючи жертв Другої світової війни.

Перемогли нацизм – переможемо і рашизм! Слава Україні!

*Альмужна Н.П., учитель
української мови та літератури*